

Estimadíssims: que Jesús em guardi les filles i els fills!

Hem començat l'advent, amb aquestes setmanes joioses i impacients de preparació per al Nadal. Una vegada més, venen a la meva memòria paraules de [sant Josepmaria](#), dels últims mesos del seu caminar terrenal, a propòsit d'aquesta gran solemnitat cristiana. En contemplar els plans redemptors de Déu, palesos ja a Betlem i a Natzaret, ens movia a considerar que *Déu ens ensenya a abandonar-nos per complet. Fixeu-vos quin és l'ambient on Crist neix. Tot allà ens insisteix en aquest lliurament sense condicions (...).*

Seria suficient recordar aquelles escenes, perquè els homes ens omplíssim de vergonya i de sants i eficaços propòsits. Cal amarar-se d'aquesta lògica nova, que ha inaugurat Déu baixant a la terra. A Betlem ningú no es reserva res. Allà no se sent parlar de la meua honra, ni del meu temps, ni del meu treball, ni de les meves idees, ni dels meus gustos, ni dels meus diners. Allà es col·loca tot al servei del grandios joc de Déu amb la humanitat, que és la Redempció. Retuda la nostra supèrbia, declarem al Senyor amb tot l'amor d'un fill: ego servus tuus, ego servus tuus, et filius ancillæ tuæ (Sal 115, 16): jo sóc el teu servent, jo sóc el teu servent, el fill de la teua esclava, Maria: ensenyeu-me a servir-vos [1].

Aquest amor infinit de Déu per la humanitat torna a presentar-se especialment també l'Any de la misericòrdia, que el Papa inaugurarà el proper dia 8, solemnitat de la Immaculada. Forcem el pas en aquests últims dies, perquè l'obertura de la Porta Santa, símbol de la indulgència divina, ens trobi ben preparats per acollir als nostres cors tants dons de Déu. Imitem la devoció i necessitat amb què sant Josepmaria, des de ben jove, es refugiava en l'amor i la proximitat de Déu amb les seves criatures.

L'encarnació i el naixement de Crist encenen una gran llum sobre el destí de la humanitat, convocada a la unió més estreta amb Déu. La institució familiar, en el si de la qual va decidir néixer el Senyor, ens mostra un clar reflex de l'íntima comunió de les tres Persones de la Santíssima Trinitat, en la unitat d'un sol Déu veritable. Sant Pau afirma que de Déu Pare *rep el nom tota família, tant al cel com a la terra* [2]. La Trinitat Santa s'alça com el Model sublim de la unió que ha de regnar entre els homes, també en cada una de les llars. Per facilitar-nos i animar-

nos a tenir cura d'aquesta unió, ha decidit obrir-nos amb la Sagrada Família de Betlem un camí concret pel qual caminar diàriament. No us resulta admirable la tendresa de Déu amb els seus fills? Podia haver-se revelat de mil maneres diferents, però ha triat aquella que fa ressaltar amb més relleu la tendresa del seu Cor. Com afirma el llibre dels Proverbis, ja des d'abans de la creació la Saviesa divina *feia les seves delícies cada dia, jugant davant d'ell sense parar. Jugava per la terra que ell havia creat, i m'era deliciosa la companyia dels homes* [3].

La llum del naixement de Jesús porta amb si la força de dissipar les tenebres d'aquest món nostre, que de tantes maneres pugna per allunyar-se de Déu. Ens recorda la resplendor anunciada pel profeta, que res ni ningú no serà capaç d'enfosquir: *El poble que caminava en la fosca ha vist una gran llum; una llum ha resplendit per als qui vivien al país tenebrós* [4]. Aquesta lluminària continua resplendint ara amb tota la seva bondat, fins i tot en mig dels esdeveniments luctuosos que es produeixen a tantes parts del món, com hem lamentat recentment. Ens il·lumina amb la mateixa claredat diàfana que va crear la nit de Betlem fa dos mil anys. La litúrgia de la Nit Santa ens ho fa particularment present cada any amb el Nadal, atorgant-nos pau i serenitat fins i tot en els moments que puguin semblar més foscos. **La presència del Senyor al mig del seu poble** —predicava el Papa Francesc— **allibera del pes de la derrota i de la tristesa de l'esclavitud, i instaura el goig i l'alegria.**

També nosaltres, en aquesta nit beneïda, hem vingut a la casa de Déu travessant les tenebres que embolquen la terra, guiats per la flama de la fe que il·lumina els nostres passos i animats per l'esperança de trobar la "llum gran". Obrint el nostre cor, tenim també nosaltres la possibilitat de contemplar el miracle d'aquest nen-sol que, venint de dalt, il·lumina el horitzó [5].

Filles i fills meus: el Nadal, veritable festa de l'alegria, constitueix una invitació precisa a adorar Déu i a donar-li gràcies per la seva benevolència. Els milers de persones que ens nodrim de l'esperit de l'Obra, desitgem —com afirmava el nostre Pare en una meditació predicada amb motiu d'aquestes festes— **representar a tota la humanitat. Estem segurs que (...) arreu del món —també en algun lloc on es persegueix l'Església—, hi haurà germanes i germans vostres sentint-se representants de tots els homes, i dient-li al Senyor: sabem que has nascut avui. Et venim a adorar en nom de totes les criatures: venite, adoremus; perquè aquestes paraules són una resposta de l'Església Santa a aquell clamor dels àngels que es va sentir al món trencant el silenci dels segles** [6].

Benet XVI assenyalava fa deu anys que, en aquestes festes, tant la litúrgia com la pietat popular recorren a símbols que ens fan més palès el significat del Nadal. La llum i els ornaments evoquen el desig de bé que habita en el més profund del cor humà: «La llum del bé que venç el mal, de l'amor que supera l'odi,

de la vida que derrota la mort» [7]. Per això, «en veure els carrers i les places de les ciutats guarnides amb llums brillants, recordem que aquests llums ens remetent a una altra llum, invisible per als ulls, però no per al cor. Mentre les admirem, mentre encenem les espelmes a les esglésies o la il·luminació del pessebre i de l'arbre de Nadal a les nostres cases, la nostra ànima s'ha d'obrir a la veritable llum espiritual portada a tots els homes de bona voluntat. El Déu amb nosaltres, nascut a Betlem de la Verge Maria, és l'Estrella de la nostra vida» [8].

Esmercem-nos perquè els detalls externs que guarneixen el Nadal a les llars i en molts altres llocs no es redueixin a produir *focs de bengala* [9], sinó que siguin mitjans que ens facilitin acollir més generosament Jesús. Amb el nostre capteniment, ajudem que moltes persones prenguin consciència del que significa aquesta Nit Santa, perquè tots ens comportem com a bons fills de Déu.

A la Mare de Déu, amb sant Josep, la contemplem tenint cura de Jesús nou-nat a la pobra gruta que els va allotjar a Betlem. El costum d'instal·lar el pessebre suposa un magnífic recordatori de què el Verb diví ha posat la seva casa entre nosaltres [10]. «El pessebre és expressió de la nostra espera, que Déu s'apropa a nosaltres, que Crist s'apropa a nosaltres, però també és expressió de l'acció de gràcies a Aquell que ha decidit compartir la nostra condició humana, en la pobresa i en la senzillesa» [11].

No deixem que es descuidi aquest costum a les llars cristianes. Comencem per posar -lo amb afecte sincer a les nostres cases —almenys, les figures centrals— i de recomanar aquesta decisió als amics i coneguts. Molts de nosaltres recordem la il·lusió amb què, de petits, posàvem el pessebre, ajudats potser pels pares i germans més grans. També el nostre Fundador gaudia rememorant aquells moments; efectivament, ja havien transcorregut molts anys des de la seva infantesa, quan va escriure: *Devoció de Nadal. —No somric quan et veig compondre les muntanyes de suro del Pessebre, i col·locar les ingènues figures de fang entorn de la Cova. —Mai no m'has semblat més home que ara, que sembles un nen* [12].

A la gruta de Betlem es toquen el cel i la terra, perquè allà va néixer el Creador del món, el Redemptor dels homes. Des d'aquest lloc es difon una claredat que és per a tots els temps; també per al nostre, tan necessitat d'aquesta orientació divina. En preparar-nos *per celebrar de nou la vinguda del Senyor, i en considerar que la seva alegria és estar amb els fills dels homes, omplim-nos d'esperança: Deus prope est, el Senyor s'apropa sempre a nosaltres, roman a tota hora al nostre costat* [13].

Acabo amb unes paraules del Romà Pontífex, que ens conviden a la confiança en Déu i a l'optimisme sobrenatural. Parlant del Nadal, ens proposa alguns interrogants: **Com acollim la tendresa de Déu? Em deixo agafar per Ell, em deixo abraçar per Ell, o li impedeixo que s'apropi? (...). Allò més important no és cercar-lo, sinó deixar que sigui Ell qui em cerqui, qui em**

trobi i m'acaroni amb amor. Aquesta és la pregunta que el Nen ens fa amb la seva sola presència: deixo que Déu m'estimi? [14].

Com bé compreneu, no puc concloure aquestes línies, sense tornar a agrair les oracions amb què m'heu acompanyat durant els dies d'estada a la Clínica Universitat de Navarra. M'he sentit molt sostingut per totes i per tots. Seguiu units a les meves intencions, que es resumeixen en demanar per l'Església i el Papa, per vosaltres, pel món sencer, perquè assoleixi la tranquil·litat i l'ordre que Crist, *Príncep de pau* [15], ha vingut a portar la terra.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Pamplona, 1 de desembre de 2015.

[1] Sant Josepmaria, *Carta 14-II-1974*, n. 2.

[2] *Ef* 3, 15.

[3] *Prv* 8, 30-31.

[4] *Is* 9, 1.

[5] Papa Francesc, *Homilia*, 24-XII-2014.

[6] Sant Josepmaria, *Notes d'una meditació*, 25-XII-1968.

[7] Benet XVI, *Discurs en l'audiència general*, 21-XII-2005.

[8] *Ibid.*

[9] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 247.

[10] Cfr. *Jn* 1, 14.

[11] Benet XVI, *Discurs en l'audiència general*, 22-XII-2010.

[12] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 557.

[13] Sant Josepmaria, *Carta de felicitació pel Nadal*, desembre de 1968.

[14] Papa Francesc, *Homilia*, 24-XII-2014.

[15] *Is* 9, 5.